

— Köszönöm — morogta Aranka.

Felült a gépére, és belevágott a tejfehér éjszakába. Mikor kifordult Dusa Piroskáék utcájából, meg kellett állnia. Egy villanypózna tövébe hányt. Görcsösen, sokáig. A könnyei is elindultak az erőfeszítéstől. Előhúzta a zsebkendőjét, hogy megtörölje izzadt homlokát, a pénzt, amit az asszony nyomott a zsebébe, ekkor rántotta ki. A villanykörte pislákoló fényében megnézte: tízforintos volt. Teljes erővel beletaposta a földbe.

Vasadi István fél tíz után ment haza a kocsmából. Tovább nem maradhatott, kilenckor bezártak, s különben is a százötven forintja akkorára rég elfogyott. Dusa Piroska a nyári konyhában várt rá. Szikrázó, égő szemekkel támadt az urának.

— Hol a pénz? Mennyi maradt?

Vasadi István tehetetlenül széttárta a karját.

— Semmi sem maradt.

Dusa Piroska átkutatta a férje zsebeit, miután egyetlen fillért sem talált, sírva fakadt.

— Állat... mocsos, részeges állat... Pusztulnál el...

Vasadi István nem bírt tovább állni a lábán, lerogyott a vaságyra.

Dusa Piroska arra gondolt, hogy most kimegy az istállóba és felakasztja magát, mert ilyen kínok között nem lehet tovább élni.

A férfi szemei becsukódtak, végigzuhant az ágyon, nyugodt, egészséges álomba merült. Az asszony sírdogált még egy darabig, aztán hozzáfogott, hogy levetkőztesse az urát. Rázta a hideg, mikor mellé bújtt a vaságyon.

Másnap pontosan fél ötkor Vasadi István felkelt. Kiganézott az istállóban, megetette, megitta az állatokat, végezte a dolgát. Dusa Piroska fél hatkor kelt fel.

